

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/26/2016
Identifikačné číslo spisu:	8112233570
Dátum vydania rozhodnutia:	20.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8112233570.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: FINIMO a. s., so sídlom Mlynské Nivy 54, 821 05 Bratislava IČO: 31 384 277, zastúpeného JUDr. Zuzanou Majcherovou, advokátkou, AK v Bratislave, so sídlom Mlynské Nivy 54, 821 05 Bratislava, proti žalovanému: Pharmacy, spol. s r.o., Oravská č. 2, Prešov, IČO: 31 710 018, zastúpenému advokátkou JUDr. Lýdiou Farbakyovou, so sídlom Floriánova 12, 080 01 Prešov, o zaplatenie 29.382,12 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 26. augusta 2014, č. k. 3Cob/26/2014-77, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove z 26. augusta 2014, č. k. 3Cob/26/2014-77 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov, ako súd prvej inštancie, uznesením z 14. februára 2014, č. k. 18Cb/40/2013-46 zamietol návrh žalobcu na pripustenie zmeny účastníkov konania na strane žalobcu zo dňa 08.01.2014 podľa § 92 ods. 2, 3 O. s. p. v spojení s § 109 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok). V dôvodoch rozhodnutia poukázal na ust. § 109 ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré upravuje tzv. poddlžnícku žalobu, ktorá je osobitným typom žaloby a konanie o nej je klasickým sporovým konaním podľa tretej časti O. s. p. V poddlžnickej žalobe ide o vzťah, ktorý oprávnenému dovoľuje, aby vo vlastnom mene uplatňoval právo povinného vyplývajúce z hmotnoprávneho vzťahu povinného k jeho dlžníkovi. Ďalej konštatoval, že ide len o procesné oprávnenie uspokojiť sa z pohľadávky povinného voči jeho dlžníkovi. Prechod aktívnej formálnej legitímácie pri poddlžnickej žalobe nie je vyslovený v žiadnom ustanovení zákona. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že by zastavením exekučného konania na základe návrhu oprávneného, stratil žalobca aktívnu legitímáciu v konaní o poddlžnickej žalobe, a že by sa v celom rozsahu obnovila ex lége aktívna legitímácia povinného INFORAMA a. s. Súd nepovažoval zastavenie exekučného konania, vedeného Okresným súdom Bratislava II za takú právnu skutočnosť, s

ktorou právne predpisy spájajú prevod, resp. prechod práv a povinností, o ktorých sa koná.

2. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, napadnutým uznesením z 26. augusta 2014, č. k. 3Cob/26/2014-77 potvrdil ako vecne správne uznesenie súdu prvého stupňa, s tým, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Poukázal na ust. § 109 ods. 1, 2 Exekučného poriadku a uviedol, že exekučný príkaz je len procesný úkon exekútora, ktorým sa začína vlastné vykonávanie exekúcie. a ktorým sa prikazuje dlžníkovi povinného, aby vyplatil pohľadávku povinného oprávnenému. Až na jeho základe v zmysle § 109 ods. 1 Exekučného poriadku oprávnený získava aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o vyplatenie pohľadávky voči dlžníkovi povinného. Evidentne z tohto ustanovenia vyplýva, že ide o oprávnenie podať poddlžnicu žalobu voči dlžníkovi povinného. Ide o získanie aktívnej legitímácie na podanie takejto žaloby, ktorá zaniká zastavením, exekučného konania. To však neznamená, že dochádza k situácii, akú má na mysli ust. § 92 ods. 2 a 3 O. s. p., teda, že dochádza k prevodu alebo prechodu práv na povinného INFORAMA a. s., Mlynské Nivy 54, Bratislava označeného takto v exekučnom príkaze súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára v konaní Ex6592/11. Evidentne by tým dochádzalo k obchádzaniu Zákona o súdnych poplatkoch, keďže podľa § 4 ods. 2 písm. j/ zákona č. 71/1992 Zb. je navrhovateľ v konaní o poddlžnickej žalobe osobne oslobodený od platenia súdneho poplatku. Odvolací súd konštatoval, že v konaní, ktoré začne podľa § 109 ods. 1 Exekučného poriadku ide o poddlžnicu žalobu v rámci exekučného konania oprávneného proti povinnému (FINIMO a. s. ako oprávnený proti INFORAMA a. s. ako povinný). V rámci takejto poddlžnickej žaloby nemôže sa stať žalobcom povinný. Tým by sa poprel zmysel poddlžnickej žaloby, v rámci ktorej oprávnený sa domáha vo vlastnom mene od dlžníka povinného na jeho všeobecnom súde vyplatenia pohľadávky. Spoločnosť INFORAMA a. s. nemá pohľadávku proti v tomto konaní žalovanému, nemôže sa jej domáhať v rámci začatej poddlžnickej žaloby. Ak by súd pripustil túto zmenu účastníka, poprel by sa zmysel poddlžnickej žaloby, kedy sa oprávnený domáha vo vlastnom mene od dlžníka povinného na jeho všeobecnom súde vyplatenia pohľadávky. Žalobca oprávnenie domáhať sa vo vlastnom mene od dlžníka povinného vyplatenia pohľadávky získal na základe osobitného procesného oprávnenia podľa § 109 ods. 1 Exekučného poriadku. Túto pohľadávku nezískal prevodom, či prechodom, preto ani späťne stratou tohto procesného oprávnenia nedochádza k prevodu, či prechodu práva tejto pohľadávky na povinného z exekučného konania. Na základe toho odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne.

3. Uznesením zo dňa 11. septembra 2014, č. k. 3Cob/26/2014-80 odvolací súd pripustil dovolanie voči svojmu uzneseniu zo dňa 26.08.2014, č. k. 3Cob/26/2014-77, a to s poukazom na ust. § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p., pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Uviedol, že v rozhodnutí č. k. 7Cob/28/2014-III zo dňa 26.08.2014 riešil otázku prípustnosti zmeny účastníka v poddlžnickej žalobe, kde by namiesto žalobcu - oprávneného do takéhoto konania vstúpil jeho povinný. Odvolací súd mal za to, že v poddlžnickej žalobe takáto zmena účastníka nieje možná z dôvodov, ktoré vysvetlil v uznesení zo dňa 26.08.2014.

4. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu zo dňa 26.08.2014, č. k. 3Cob/26/2014-77 podal žalobca v zákonnej lehote dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že pripustí, aby do konania na miesto doterajšieho žalobcu FINIMO a. s., Mlynské Nivy 54, 821 05 Bratislava, IČO: 31384277 vstúpil ako žalobca INFORAMA a. s., Mlynské Nivy 54, 821 05 Bratislava, IČO: 35729864. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 239 ods. 2 O. s. p., pretože odvolací súd uznesením č. k. 7Cob/28/2014-I 14 pripustil proti napadnutému uzneseniu dovolanie. V dovolaní namietal, že súd vec nesprávne právne posúdil a vo svojom rozhodnutí len zopakoval tvrdenia žalovaného, bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia a vysporiadania sa s rozsiahlou právnou argumentáciou žalobcu. Výtkol tak súdu prvého stupňa, ako aj odvolaciemu súdu, že sa zaoberali len ust. § 109 ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku a nezaoberali sa aplikáciou § 109 ods. 2 Exekučného poriadku a ani jeho ďalšími ustanoveniami (predovšetkým § 105 až § 110 Exekučného poriadku), Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a O. s. p., na ktoré poukazoval žalobca v podanom odvolaní a nevysporiadali sa ani s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/22/2008, ani s rozhodnutiami odvolacieho súdu sp. zn. ICob/32/2014 z 01.08.2014, sp. zn. 7Cob/27/2014 z 01.08.2014, sp. zn. ICob/27/2014 z 01.08.2015, sp. zn. 2Cob/27/2014 zo dňa

01.08.2014, sp. zn. ICob/28/2014 zo dňa 01.08.2014, sp. zn. ICob/25/2014 zo dňa 01.08.2014. V nich odvolací súd zmenil uznesenia prvostupňového súdu tak, že pripustil, aby do konania vstúpil na miesto doterajšieho navrhovateľa FINIMO a. s. ako navrhovateľ INFORAMA a. s. a tieto rozhodnutia odôvodnil tak, že „... Právoplatnosťou uznesenia Okresného súdu Bratislava II, č. k. OEr/2476/2011, Ex 6592/1011 zo dňa 14. 11. 2013 o zastavení exekučného konania v exekučnej veci oprávneného FINIMO a. s., Bratislava voči povinnému INFORAMA a. s., Bratislava zanikla priamo zo zákona aktívna procesná legitimácia žalobcu FINIMO a. s., Bratislava, pričom súčasne túto procesnú aktívnu legitimáciu nadobudol pôvodný veriteľ (a následne povinný účastník v exekučnom konaní) INFORAMA a. s., Bratislava. Zastavenie exekučného konania nemá teda za následok zastavenie aj konania o poddĺžnickej žalobe začatej v priebehu exekučného konania, pokiaľ povinný exekučného konania súhlasí so svojím vstupom do konania o poddĺžnickej žalobe. Pretože konanie o dovtedy existujúcej poddĺžnickej žalobe je klasickým sporovým konaním, pre ktoré platí ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku, je možné aj v prípade prechodu práv, či povinností zo zákona zmeniť žalobcu len za splnenia podmienok uvedených v § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. K rozhodnutiu súdu o pripustení zmeny na strane žalobcu je teda potrebný návrh doterajšieho žalobcu a súhlas subjektu, ktorý by mal vstúpiť do jeho procesných práv. Tieto procesné podmienky v preskúmvanej veci splnené boli“.

5. Podľa dovolateľa z ustanovenia § 108 odsek 1 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že dňom doručenia príkazu na začatie exekúcie dlžníkovi povinného stráca povinný právo na vyplatenie pohľadávky a týmto právom od momentu doručenia exekučného príkazu disponuje len oprávnený. Konštatovanie prvostupňového a odvolacieho súdu, že doručením exekučného príkazu nedochádza k žiadnemu prevodu, alebo prechodu práv na oprávneného je priamo v rozpore s ustanovením § 108 Exekučného poriadku, ktorý jednoznačne upravuje, že právo na vyplatenie pohľadávky povinný stráca a nadobúda oprávnený, t. j. právo na vyplatenie pohľadávky jednoznačne prechádza z povinného na oprávneného. Podľa § 108 Exekučného poriadku povinný stráca právo na vyplatenie pohľadávky (vyplatenie peňažného plnenia zo záväzkovo-právneho vzťahu) dňom, keď sa dlžníkovi povinného doručil príkaz na začatie exekúcie a toto právo na vyplatenie pohľadávky prechádza doručením exekučného príkazu na oprávneného. V prípade právoplatného zastavenia exekúcie, právoplatnosťou uznesenia o zastavení exekúcie oprávnený stráca právo na vyplatenie pohľadávky podľa exekučného príkazu a právo na zaplatenie pohľadávky voči dlžníkovi povinného prechádza späť na povinného. Právoplatnosťou uznesenia Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14.11.2013, sp. zn. OEr/2476/2011 o zastavení exekúcie stratil oprávnený (žalobca - FINIMO a. s.) procesné postavenie oprávneného v exekučnom konaní a akékoľvek právo na vyplatenie pohľadávky voči dlžníkovi povinného (žalovanému). Skončením exekúcie zanikli účinky príkazu na začatie exekúcie a exekučného príkazu. Dňom právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie vstúpila INFORAMA a. s. opätovne do všetkých práv a povinností týkajúcich sa súm, ktoré mal dlžník povinného (žalovaný) vyplatiť oprávnenému (žalobcovi FINIMO a. s.) a ktoré neboli oprávnenému do dňa zastavenia exekúcie vyplatené.

6. Podľa ust. § 109 Exekučného poriadku oprávnený ako nový a jediný držiteľ práva na zaplatenie pohľadávky voči dlžníkovi povinného má právo túto pohľadávku vo vlastnom mene vymáhať. Oprávnený získava aktívnu procesnú legitimáciu na podanie žaloby proti dlžníkovi povinného tak, že žalobné právo vzniká v deň nasledujúci po tom, čo bol dlžníkovi povinného doručený exekučný príkaz na vyplatenie splatnej pohľadávky a k vyplateniu nedošlo. Ak oprávnený neuplatní včas na súde pohľadávku povinného voči dlžníkovi povinného, zodpovedá povinnému za škodu, ktorá by mu tým prípadne vznikla. Ustanovenie § 109 ods. 2 Exekučného poriadku je výrazom toho, že oprávnený má nielen právo, ale aj povinnosť povinného žalovať, v opačnom prípade zodpovedá povinnému za škodu. Vznik škody môže spočívať v premlčaní pohľadávky alebo zhoršení jej vymožitelnosti plynutím času. Právoplatným skončením exekúcie účinky exekučného príkazu zanikajú. Zastavením exekúcie stráca oprávnený nárok na zaplatenie pohľadávky, stráca oprávnený aktívnu legitimáciu a túto v dôsledku prechodu práva na zaplatenie pohľadávky na povinného nadobúda opäť povinný. Z dôvodu, že pred skončením konania právo na zaplatenie pohľadávky v dôsledku skončenia exekúcie prešlo späť na povinného, žalobca so súhlasom povinného doručil súdu návrh na zmenu účastníka konania na strane žalobcu. Žalobca v konaní navrhol, aby do tohto konania vstúpila spoločnosť INFORAMA a. s. ako nový žalobca, ktorý je odo dňa zastavenia exekúcie opäť držiteľom práva na zaplatenie pohľadávky, s

čím INFORAMA a. s. vyslovila súhlas. V konaní boli splnené všetky podmienky podľa ust. § 92 O. s. p. Prvostupňový súd, aj odvolací súd zamietli návrh žalobcu na zmenu účastníka konania na strane žalobcu v rozpore s ust. § 92 O. s. p. a bez dostatočného právneho zdôvodnenia. Predmetom konania je právo na vyplatenie peňažnej pohľadávky, ktorým disponuje INFORAMA a. s. opätovne od 14.12.2013, t. j. od zastavenia exekučného konania sp. zn. OEr/2476/2011 a nie je žiaden dôvod, aby súd v dôsledku týchto skutočností nepripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu. Podľa názoru žalobcu nevyhnutným dôsledkom nepripustenia zmeny účastníka konania na strane žalobcu je porušenie práva prístupujúceho účastníka na riadne súdne konanie. Dovolateľ má za to, že dôsledkom nepripustenia zmeny účastníka konania na strane žalobcu je zmarenie možnosti INFORAMA a. s. úspešne si uplatniť právo na zaplatenie pohľadávky v súdnom konaní, a teda porušenie práva INFORAMA a. s. na súdnu ochranu. V tejto súvislosti žalobca opätovne poukázal na už spomínané ustanovenie § 109 ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého ak oprávnený neuplatní včas na súde pohľadávku povinného voči dlžníkovi povinného zodpovedá povinnému za škodu, ktorá by mu tým vznikla. Vznik škody môže spočívať v premlčaní pohľadávky alebo zhoršení jej vymožitelnosti plynutím času. Nepripustenie zmeny účastníka konania na strane žalobcu bude mať rovnaký právny následok, ako neuplatnenie práva na zaplatenie pohľadávky v súdnom konaní v súlade s ustanovením § 109 odsek 2 Exekučného poriadku a vznik škody spočívajúcej v premlčaní pohľadávky a zhoršení jej vymožitelnosti.

7. Dovolateľ nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, že pripustením zmeny žalobcu by došlo k obchádzaniu zákona o súdnych poplatkoch, keď súd môže po vstupe nového žalobcu súdny poplatok novému žalobcovi, ktorý nie je oslobodený od súdnych poplatkov vyrubiť. Dovolateľ je toho názoru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa spočívajú na nesprávnom právnom posúdení, sú nedostatočne odôvodnené a nemajú oporu v platnej úprave. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 14/07, v ktorom sa výslovne uvádza: „K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty [(čl. 1 ods. 1 ústavy), napr. PL. ÚS 36/95], ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04)". Odvolací súd rozhodol inak ako vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach a aj v rozpore s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným vo svojej rozhodovacej činnosti predchádzajúcej rozhodnutiu odvolacieho súdu a toto svoje odlišné rozhodnutie dostatočným spôsobom neodôvodnil.

8. Žalovaný sa vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu stotožnil s právnym názorom súdu prvého i druhého stupňa. Uviedol, že exekučný príkaz je len procesným úkonom exekútora, ktorým sa začína vykonávanie exekúcie a ktorým sa prikazuje dlžníkovi povinného, aby vyplatil pohľadávku povinného oprávnenému. Až na základe ust. § 109 ods. 1 Exekučného poriadku žalobca získava aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o vyplatenie pohľadávky voči dlžníkovi povinného. Odvolací súd ďalej správne uviedol, že ide o získanie aktívnej legitímácie na podanie takejto žaloby, ktorá zaniká zastavením exekúcie, čo však neznamená, že dochádza k situácii akú má na mysli ust. § 92 ods. 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku a to, že dochádza k prevodu alebo prechodu práv na povinného INFORAMA a. s. označeného ako povinný v exekučnom príkaze súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára v konaní pod č. Ex6592/II. V konaní, ktoré sa začne v zmysle § 109 ods. 1 Exekučného poriadku ide o poddlžnicu žalobu v rámci exekučného konania oprávneného proti povinnému (FINIMO a. s. ako oprávnený proti povinnému INFORAMA a. s.), a teda v rámci poddlžnickej žaloby sa nemôže stať žalobcom povinný (INFORAMA a. s.), pretože došlo by k popretiu zmyslu poddlžnickej žaloby, v rámci ktorej sa oprávnený domáha vo vlastnom mene od dlžníka povinného na jeho všeobecnom súde vyplatenia pohľadávky. Návrhu na zmenu účastníka konania možno vyhovieť len v tom prípade, ak sú preukázané formálne podmienky pre takýto postup podľa § 92 ods. 2 a 3 O. s. p., čo znamená, že nastala taká právna skutočnosť, s ktorou zákon spája prevod alebo prechod práva na iný právny subjekt, ak sa táto právna skutočnosť týka práva alebo povinnosti doterajšieho účastníka konania a nastala po začatí konania. Zastavenie exekučného konania podľa § 57 ods. 1 písm. c/ Exekučného poriadku Okresným

súdom Bratislava II. však nie je takou právnou skutočnosťou, s ktorou by zákon spájal prevod alebo prechod práva na iný právny subjekt. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné odmietol.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobcu zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné, rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.) a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie (§ 450 C. s. p.).

10. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237, § 238 a § 239 O. s. p.

11. Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Z ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. vyplýva, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska, dovolanie je tiež prípustné, ak odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

12. Dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z uznesení uvedených v § 239 ods. 1, ods. 2 O. s. p. Odvolací súd síce pripustil dovolanie proti napadnutému uzneseniu, však urobil tak v samostatnom uznesení z 11.09.2014, č. k. 3Cob/26/2014-80 a nie vo svojom potvrdzujúcom uznesení z 26.08.2014, č. k. 3Cob/26/2014-77 ako to ukladá § 239 ods. 1 O. s. p., a preto prípustnosť dovolania v tejto veci nie je možné vyvodiť z ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. mája 1998, sp. zn. 2Cdo/42/98).

13. S poukazom na ustanovenie § 242 ods. 1 O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu, bez ohľadu na námietku účastníka povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p. Ak teda nemožno prípustnosť dovolania vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p., treba posúdiť prípustnosť dovolania podľa dôvodu uvedeného v § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., t. j., či odvolacie konanie nebolo postihnuté niektorou z vád uvedených v § 237 O. s. p.

14. Ustanovenie § 237 O. s. p. v znení účinnom do 01.01.2015 /ďalej len O. s. p./ pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Dovolanie proti predmetnému uzneseniu odvolacieho súdu by bolo prípustné len, ak je toto rozhodnutie postihnuté niektorou z vád zmätočnosti uvedených v § 237 O. s. p., t. j., že naozaj došlo ku skutočnostiam, v dôsledku ktorých takáto vada vznikla, a prejavila sa v rozhodnutí odvolacieho súdu.

15. Podľa ust. § 237 O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

16. Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo.

17. Dovolateľ namietol nedostatočné právne odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu a nevysporiadanie sa s jeho argumentáciou uvedenou v podanom odvolaní a jeho doplnení, proti uzneseniu súdu prvej inštancie. Z toho možno vyvodíť, že dovolateľ namietal vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Ak by k takémuto nesprávne postupu súdu došlo, zakladalo by to prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Existenciu iných vád konania v zmysle § 237 O. s. p. dovolateľ netvrdil.

18. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť, a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom odvolacieho súdu, alebo či sa tak stalo v dôsledku postupu súdu prvého stupňa a odvolací súd neurobil v tomto smere nápravu.

19. Ako vyplýva z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval, že ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie absentujú alebo sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, treba považovať rozhodnutie súdu za riadne neodôvodnené a arbitrárne. V prípade, že súdne rozhodnutie nie je riadne odôvodnené dochádza k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, čo zakladá prípustnosť dovolania účastníka konania podľa § 237 písm. f / O. s. p.

20. Dovolací súd zistil, že odvolací súd sa v napadnutom uznesení nevysporiadal so všetkými pre rozhodnutie relevantnými námietkami a tvrdeniami účastníkov konania, a preto dospel k záveru, že namietaná vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p., teda, že postupom súdu bola účastníkovi (žalobcovi) odňatá možnosť konať pred súdom je oprávnená. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľ predložil odvolaciemu súdu 11.07.2014 (č. l. 62 spisu) podanie spolu s dvomi rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Obo/22/2008 z 28.11.2008 a IObdoV/45/2007 z 30. novembra 2009, ktoré podľa dovolateľa potvrdzovali právnu argumentáciu uvedenú v podanom odvolaní z 06.03.2014. Predmetné podanie nie je v rozpore s ust. § 205 ods. 3 O. s. p., pretože nie je novým rozširujúcim dôvodom dovolania. Z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé z akých dôvodov sa odvolací súd nezaoberal s obsahom predmetného podania a z akých dôvodov sa nevysporiadal s rozhodnutiami najvyššieho súdu v predmetnom konaní. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci síce nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Aj judikatúra EŠLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higinsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1).

21. Odvolací súd vzhľadom na obsah veci, kedy odvolací súd samostatným uznesením z 11.09.2014, č. k. 3Cob/26/2014-80 pripustil aj keď neúčinným spôsobom dovolanie proti uzneseniu z 26.08.2014, č. k. 3Cob/26/2014-77, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, sa mal v zmysle

vyššie uvedenej judikatúry ESĽP vysporiadať dôkladnejšie s argumentmi dovolateľa a uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je rozhodnutie založené.

22. Zistená vada konania, súčasne zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Táto procesná vada je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie postihnuté takouto procesnou vadou nie je možné považovať za správne.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, § 450 C. s. p.).

24. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

25. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 455 C. s. p.).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.